

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ξεχωριστή

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Εκπαίδευση](#)

Αα Ββ Γγ Δδ Εε Ζζ
Ηη Θθ Ιι Κκ Λλ Μμ
Νν Ξξ Οο Ππ Ρρ Σς
Ττ Υυ Φφ Χχ Ψψ Ωω

Ἡ γλῶσσα μας δὲν εἶναι ἓνα ἀπλὸ ἐργαλεῖο σκέψης. Εἶναι ὁ πολιτισμὸς μας, ἡ ἱστορία μας, ἡ ταυτότητά μας. Καὶ πρέπει νὰ ξέρει κανεὶς γλωσσικὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει.

Αα Ββ Γγ Δδ Εε Ζζ
Ηη Θθ Ιι Κκ Λλ Μμ
Νν Ξξ Οο Ππ Ρρ Σς
Ττ Υυ Φφ Χχ Ψψ Ωω

Ἡ γλῶσσα μας, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἀπὸ τὶς 2.700 περίπου γλῶσσες ποὺ μιλοῦν σήμερα οἱ ἄνθρωποι στὴ γῆ. Εἶναι -κι αὐτὸ ἀναγνωρίζεται εὐρύτερα- μία ἰδιαίτερη, μία ἱστορικὰ καὶ πολιτισμικὰ ξεχωριστὴ στὸν κόσμον γλῶσσα» ἀναφέρει ὁ κ. Μπαμπινιώτης.

«Μέσα από τον ελληνικό πολιτισμό, έκφρασμένο φυσικά σε ελληνική γλώσσα και με ελληνικές λέξεις, συμβαίνει ώστε κάθε άνθρωπος κάποιας μορφώσεως όπου γής να έχει άκουστὰ τὴ γλώσσα αὐτή. Ἰδιαίτερα οἱ ὀμιλητὲς τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ποὺ εἶναι καὶ οἱ πολιτισμικὰ ἐπικρατοῦσες, γνωρίζουν καλὰ πῶς πολλές ἀπὸ τὶς λέξεις τῆς γλώσσας τοὺς προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐλληνική.

Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς τὸ ἐπικοινωνιακὸ καὶ πολιτισμικὸ γόητρο αὐτῆς τῆς γλώσσας εἶναι, δυσανάλογα πρὸς τὴν πολιτική, οἰκονομική καὶ γεωγραφική ἔκταση καὶ παρουσία τῆς Ἑλλάδας, σημαντικὰ ὑψηλὸ» λέει ὁ ἴδιος ὁ κ. Μπαμπινιώτης στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου του.

Ὅπως ἐξηγεῖ, ἡ συχνὴ λ.χ. ἐπιλογή μίας ἐλληνικῆς προελεύσεως ἀγγλικῆς, γαλλικῆς ἢ γερμανικῆς λέξης ἢ φράσης σ' ἓνα κύριο ἄρθρο μίας εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδας ἢ σὲ ὁποιοδήποτε ἀπαιτητικὸ κείμενο τῶν μεγάλων αὐτῶν γλωσσῶν, ὀφείλεται ἀκριβῶς στὸ ἐπικοινωνιακὸ γόητρο ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τρέφουν γιὰ τὴν ἐλληνική οἱ ξένοι.

Ἄλλοι πάλι, μαθαίνοντας ὅτι ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ γλώσσα ὀμιλεῖται καὶ γράφεται στὴν Ἑλλάδα καὶ σήμερα, ζητοῦν νὰ πληροφορηθοῦν ποιά εἶναι ἡ σχέση τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς μὲ τὴν ἀρχαία. Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες – ἰδίως στὶς καθιερωμένες ἀπὸ παλιὲς ἐπιστῆμες – ἔχουν συνείδηση ὅτι μεγάλο μέρος τῆς ὀρολογίας τῆς ἐπιστῆμης τοὺς προέρχεται ἀπὸ τὰ ἐλληνικά.

Σχολικὰ βιβλία, λεξικά, πλῆθος βιβλίων πολιτισμικοῦ περιεχομένου καὶ μαζί μία τεράστια εἰδικὴ βιβλιογραφία ἀπὸ ξένους γιὰ ξένους, στὶς περισσότερες ξένες γλώσσες, ἀναφέρονται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα στὴν ἐλληνικὴ γλώσσα – στὴν ἀρχαία, λιγότερο ἴσως στὴ βυζαντινὴ καί, ἀρκετὰ πιά, στὴ νέα ἐλληνική.

Παρελθὸν καὶ παρὸν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας καὶ τὸ ἴδιο τὸ μέλλον τῆς εἶναι συμπληρωματικὲς ὄψεις μίας καὶ τῆς αὐτῆς πορείας, τῆς ἐνιαίας ἐλληνικῆς γλώσσας, ἀδιάσπαστης στὸν χρόνο, στὸν χῶρο καὶ στὸ στόμα τῶν Ἑλλήνων, ποὺ τὴ μίλησαν καὶ τὴ μιλοῦν σαράντα αἰῶνες τώρα, λέει σχετικὰ ὁ κ. Μπαμπινιώτης.

Καὶ ἐξηγεῖ: «Τί θὰ ἦταν ἡ ἐλληνικὴ σήμερα, ἂν δὲν εἶχε μεσολαβήσει ἡ κινητοποίηση γιὰ τὴ γλώσσα – καὶ ἡ ἀσύλληπτη γιὰ τὰ σημερινὰ δεδομένα ἀφοσίωση καὶ ἐργασία – τοῦ Κοραῆ, τῶν ἄλλων διαφωτιστῶν καὶ Φαναριωτῶν ἀκόμη, ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων ἐπιστημόνων, δασκάλων καὶ πνευματικῶν γενικότερα ἀνθρώπων, μπορεῖ κανεὶς νὰ συλλάβει, ἀνατρέχοντας σὲ παντὸς εἴδους ἀπλούστερα κείμενα τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνα.

Ἡ καταπληξία (σὸκ) ποὺ ὑφίσταται κανεὶς συναντώντας συχνὰ μίαν μορφή σχεδὸν

μιγαδοποιημένης (κρεολῆς) ἑλληνικῆς ἀπὸ τουρκικῆς, κυρίως, καὶ ἰταλικῆς λέξεις σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ δείχνει τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς τῶν ἀνθρώπων ποὺ – μὲ ὅποιες ἀκρότητες ἢ ἀστοχῆματα – ἀποκάθηραν τὴ γλῶσσα μας, μὲ «ἔσωτερικὸ δανεισμό», μὲ στοιχεῖα τῆς παλιότερης ἑλληνικῆς, καὶ ἀπέτρεψαν τελικῶς τὴν προχωρημένη ἀλλοίωση τῆς λεξιλογικῆς τῆς ἰδίως ὑφῆς».

Πηγή: agiazoni.gr